

Der er for Tiden en naturlig Sammenhæng mellem Stk. 1 og Stk. 2, som vil blive brudt, og Henvisningen i Stk. 2 „de nævnte Personer“ vil efter Ændringen nærmest forstaaes som begrænset til de i det nye Stk. 2 nævnte Personer.

Til § 124. Intet at bemærke.

Til § 129. Jeg foreslaar, at den nye Tilføjelse „for saa vidt Meddelelsen kan antages at virke skadelig for de paagældende Interesser“ udgaar, idet denne Strafbarhedsbetingelse vil blive vanskelig at praktisere. De Interesser, som kan tænkes „skadede“, kan jo angaa alt muligt. I Tilfælde, hvor Forholdet paatales, vil det offentlige naturligvis altid hævde, at Offentliggørelsen virker skadeligt for den paagældende Interesse, medens den Tiltalte vil hævde, at dette ikke har været Tilfældet, eller at han ikke troede det. Hvis dette tages til Følge, maa han frifindes. Jeg finder, at den, der *uberettiget* krænker Fortroligheden i disse Forhold, selv maa tage Risikoen for det Strafansvar, han maa ifalde, oftest vel kun nogle faa Dagsbøder. Som Bestemmelsen er affattet, omfatter den ogsaa Rigsdagsudvalg. Maaske burde der foran Ordet „Kommission“ indskydes „offentlige“.

Til § 129 a. Til Bestemmelsens Affattelse har jeg ikke andet at bemærke, end at Ordet „bevidst“ foran „usande“ og „usandfærdige“ vel i og for sig er overflødigt. Af Strfl. § 19 følger det nemlig, at Forbrydelsen kun straffes som *forsættlig*, hvortil maa kræves, at Usandheden har været den paagældende bevidst. Derfor maa det offentlige have Bevisbyrden, der ikke i disse Forhold som ved Ærefornærmelser (jfr. §§ 267 og 269) er væltet over paa Fornærmeren. Ved Bestemmelsens Anvendelse maa erindres Redaktøransvaret efter Presseloven. Der gaas herefter uden videre ud fra, at Redaktøren har været klar over Usandheden og ikke kan henvise til den paagældende Journalist.

Bestemmelsen i Stk. 1 indeholder ingen Begrænsning i *objektiv* Henseende til Udtalelsernes Art eller Usandhedens Grovhed, jfr. derimod Retsplejelovens § 1017 „*væsentlig* urigtige Meddelelser“.

Til § 131. Intet at bemærke.

Til §§ 132 a, 134, 136. Ligeledes.

Til § 137. Til Ændringerne har jeg intet væsentligt at bemærke. Jeg er enig i, at en klækkelig Strafforhøjelse er tiltrængt i den oprindelige Paragrafs Stk. 2. Til en tilsvarende Forhøjelse af Straffen i det oprindelige Stk. 3 er der maaske ikke tilstrækkelig Grund, men Ændringen vil næppe faa reel Betydning, jfr. mine almindelige Bemærkninger om Strafudmaalingen.

Sammenstillingen i samme Stykke (det nye Stk. 2) af Forstyrrelse af Rigsdagens Samling og af Ligfærd virker maaske noget pudsigt.

Paa Foranledning af Udtalelserne i Landstinget Sp. 366 og 395 skal jeg bemærke, at det ikke forekommer mig unaturligt, at Fuldbrydelsesmomentet for Forbrydelsen er rykket frem („søger at“) i Stk. 1, men ikke i Stk. 2. Den reelle Forskel er imidlertid ikke betydelig. Forberedelse og Planlæggelse kan i begge Tilfælde straffes som Forsøg, der har samme Maksimumsstraf som den fuldbrydede Forbrydelse. Udtrykket „*søger at forhindre*“ omfatter ikke Forberedelsen, men kun de Handlinger, der gaar *umiddelbart forud* for Forhindringens Iværksættelse. Det er da ganske rimeligt, at man netop, naar det drejer sig om at *forhindre*, der kræver en vis kontinuerlig Virksomhed, som ofte ikke vil lykkes, strafretligt lader Fuldbrydelsesmomentet indtræde ved Paabegyndelsen af denne Virksomhed, men ikke ved Fremkaldelse af Larm og Uorden, der *normalt* iværksettes momentant uden at møde Modstand.

Noget andet er, at Paragraffen, allerede som den foreligger i Straffeloven, ikke er lykkeligt affattet, idet den sammenblander helt forskellige Forhold. Paragraffens Stk. 1 tager nemlig Sigte paa at værne om den i Grdl. hjemlede *almindelige Forsamlingsfrihed*, „lovlig offentlig Sammenkomst“, ikke paa offentlige *Myndigheders* Møder, men vil dog vistnok kunne anvendes ogsaa paa disse. Stk. 2 hører i Virkeligheden hjemme i Strfl.'s Kap. 14: Forbrydelser mod *den offentlige Myndighed*.

Til § 222. Intet at bemærke.

Til § 234. I Stedet for „Skrifter og Billeder“ i Stk. 3 burde der maaske staa „Skrifter eller Billeder“. Stk. 3 er vel noget ubestemt i Konturerne. I øvrigt intet at bemærke.

Til § 236. Intet at bemærke.